

Ur-Baptistisk Pingst brev 116

Maranata, med väckelse som syfte – del 2

Dags då för den andra delen med citat från evangelisten Donald Bergagårds bok "Så här var det". Boken behandlar och ger inblickar i Maranatarörelsen tid i Sverige främst under 1960-talet. Här hade Donald Bergagård en betydande roll. Rörelsens mening var främst andligt uppvaknande i Sverige inför Jesu andra tillkommelse (vilket namnet Maranata tecknar), och med detta också en väckande förkunnelse om "Den fria församlingen" – särskilt med Pingströrelsen i åtanke. Maranata uppstod ju som en tänkt förnyelse av och inom dåvarande Pingströrelsen, och leddes också i huvudsak av pingstpredikanter vid uppstarten. Bergagård beskriver väckelsetiden med varm kärlek, men döljer å andra sidan inte vissa misstag.

Citerar från sidorna 91-98 i boken: "Ryktena om mötena i Örebro och Jönköping spred sig över landet. Folk reste långa vägar för att delta och uppleva mötena på plats. Vi reste till olika platser och hade möten; till Örebro, Kumla och Västerås. I Kumla hade vi ofta möten i en förhyrd IOGT-lokal. Det var trångt varje gång. En grupp vänner i Kumla var stora entusiaster och satsade allt de kunde. Det var som en utpost till församlingen i Örebro. I Västerås hade vi ett möte i en stor aula, som rymde omkring tusen personer. Det var alldeles fullpackat. Mest ofrälsta människor, som hade hört om våra livliga möten med handklappningar och elgitarer. Det var 'väckelseluft' i mötena. Folk vädrade sensation och extas, men möttes av ett radikalt frälsningsbudskap i sång och vittnesbörd som i predikan. I Stockholm hade vi i början möten på olika platser, bland annat i Blå hallen i Stadshuset, en av de mest kända lokalerna i huvudstaden. Andra lokaler som vi hyrde var Tennishallen på söder, Kinateatern och Kungshallen. Maranataförsamlingens fasta lokal blev sedan Viktoriasalen, nära Norra Bantorget.

Henning Thulin, som tidigare hade varit kyrkoherde i Karesuando, hade blivit andedöpt och gått över till Pingströrelsen. Han var god vän med Lewi Pethrus. Det var mycket av liv och hänförelse i Thulin och han var en stark Ordets förkunnare. Henning Thulin hade kommit i kontakt med Arne Imsen, som nu flyttat från Örebro och blivit föreståndare i Stockholms Fria Församling (SFF) i Stockholm. Thulin blev gripen av vad som skedde där och svarade jag på en inbjudan att predika i den församlingen. Det gjorde att han även besökte andra fria församlingar och förkunnade Guds Ord frimodigt, radikalt och rakt på sak. En ny gemenskap hade öppnat sig för honom. Resultatet blev att han frystes ut av pingstförsamlingarna. Men han fortsatte att vara god vän med Lewi Pethrus, och informerade honom med glädje om vad som skedde i den "nya rörelsen". Henning Thulin blev medlem i SFF och fick god gemenskap med Erik-Gunnar Eriksson som ofta besökte församlingen. Erik-Gunnar och Henning var nära och goda vänner och Erik-Gunnar bodde ofta hos Henning, så de kände varandra väl.

En dag hade Lewi Pethrus sagt till Henning Thulin att han gärna ville träffa de där bröderna Donald Bergagård och Erik-Gunnar Eriksson...Erik-Gunnar och jag bestämde oss...för att hälsa på hos "pingsthövdingen" Lewi Pethrus (LP) och blev väl mottagna i hans hus på Bredden. Hans hustru Lydia hade kokat kaffe och serverade oss ute i trädgården. LP visade oss en tidning från Norge med titeln Maran Ata Bladet. Den hade en bild på Åge Samuelsson på

första sidan och en radikal stridsartikel, skriven av Samuelsson. 'Det har var ingen snäll artikel precis', kommenterade jag. 'Ja, men i stridens hetta kan sådant förekomma', kommenterade LP. Henning Thulin berättade med stor inlevelse om våra möten. 'Vad har ni för nytt att komma med då?' undrade Lewi Pethrus. 'Inte så mycket', svarade jag, 'men det är så mycket av det gamla evangeliet, som vi måste få uppleva i våra dagar. De gamla bibliska sanningarna om frälsning, dop i vatten, dop i den helige Ande, helbrägdagörelse, Andens nådegåvor i funktion i församlingen. Det är det som vi upplever är viktigt just nu, liksom den fria församlingens upprättelse och självständighet. Vi anser att detta är nödvändigt eftersom vi ser hur det kompromissats en hel del den sista tiden, på många håll. Tillbaka till urkristendomen är vårt mål och det kämpar vi för. Vi ser också hur det fungerar och folk säger, som besöker våra möten, att så här var det på trettioalet.'

Sedan drar Erik-Gunnar på med stor inlevelse och berättar vad Gud gjorde i mötena och vevar med armarna så att LP ler och flyttar på Erik-Gunnars kaffekopp, så att den inte skulle flyga iväg över gräsmattan. Efter en stund harklar sig Lewi Pethrus och så säger han: 'Det ni säger och står för här, har pingstförsamlingarnas plattformar blivit byggda för. Detta behöver vi i våra pingstförsamlingar. Jag ska ta upp detta med bröderna när jag kommer till Nyhemsveckan, och öppna för er. Detta är helt bibliskt. Ni behövs i pingströrelsen.' Det var ju uppmuntrande ord av LP. Inte hade vi så mycket tro för att det skulle bli som han sa. Men vi såg ändå fram emot att något skulle hända i Nyhem. Innan dess skrev LP en ledare i Dagen där han rekommenderade Erik-Gunnar och mig. Men inte blev det något sagt i Nyhem...Jag gjorde ett besök på Nyhem det året och träffade LP på backen och vi hälsade varandra med frid. 'Det var trevligt att mötas igen', sa LP, och log hjärtligt och vänligt mot mig. Det var allt...

Efter några år fick jag lov att komma på ännu ett besök hos Lewi Pethrus, som då bodde i en lägenhet i Solna. Jag tyckte det var intressant att få samtala med en man med så stor erfarenhet i Guds rikets tjänst. Vi talade om Andens betydelse i evangelisationen och en hel del andra viktiga saker. Innan jag gick gav jag Lewi Pethrus en inbjudan att komma och predika hos oss i Jönköping...Sedan ler pingsthövdingen vänligt och säger: 'Det var trevligt att mötas igen. Gud välsigne dig i arbetet.' Jag uttrycker min glädje över att få besöka honom igen och vi tar farväl. För mig var det en rik upplevelse. Lewi Pethrus var en Herrens tjänare med stor erfarenhet på många områden. När jag skriver detta kommer jag på att han inte någon gång utav våra sammanträffanden var kritisk, ej heller negativ till vad jag, eller vi andra, höll på med. Kanske han insåg att vi behövdes och att det var bra att vi rörde om den kristna verksamheten i landet? Han var ju själv något av en pionjär."

Till slut i detta infobrev: Underbart att så många som omkring 3.100 blev troendedöpta inom Pingströrelsen, Evangeliska Frikyrkan och Livets Ord i Sverige under 2016. Och då är ändå bara de räknade som döptes i registrerade frikyrkliga samfundsförsamlingars verksamhet. Flera andra dopförrättningar har ju också hållits, men då i mer fria frikyrkliga sammanhang.

Herrens dyrbara nåd och frid!

Sigvard Svärd